

ΟΓΗΓΗΟΤΟ ΣΛΟΒΟ

ОГНЕНОТО СЛОВО

ФРАНЧЕСКА ХЕЙГ

Артлайн Студиос
София, 2016

Francesca Haig
THE FIRE SERMON
copyright© 2015 De Tores Ltd
All rights reserved.

*Тази творба е художествено произведение.
Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт
на въображението на автора. Всички изказвания, случки,
описания, информация и материали от всякакъв друг вид,
съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел
забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност,
нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй
като това може да доведе до наранявания.*

*Всички права запазени. Никаква част от тази книга не
може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното
знание и писменото позволение на издателя.*

ОГНЕНОТО СЛОВО
2016 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Франческа Хейг
Превод: © 2015 Майре Буюклиева
Редактор: Мила Белчева
Художник на корицата: Стефан Вълканов
Предпечат: Артлайн Студиос
Печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-048-7

Тази книга се посвещава, с любов и възхищение, на брат ми Питър и на сестра ми Клара. Предвид това колко много значат за мен, не е изненада, че в първия ми роман се разказва за братя и сестри.

глава

1

Все си бях мислила, че ще дойдат да ме приберат през нощта, но когато шестимата мъже се появи-ха, пренускайки през равнината, беше най-горещата част от деня. Беше жътва. Цялото село бе на крак от ранно утро и щеше да работи до мрак. Добрите реколти в поразените земи, разрешени на Омега, никога не бяха сигурни. Предната година проливните дъждове бяха разкрили дълбоко погребана в земята пепел от взрива. Грудките излязоха гребни или изобщо ги нямаше. Цяла нива с картофи изобщо не поникна – открихме ги спаружени и целите в петна пет фута* под калната повърхност. Едно момче се удави, докато ги вадеше. Ямата беше дълбока само няколко ярда**, но глинената стена поддаде и то така и не излезе оттам. Бях обмисляла да се махна, но всички долини бяха наводнени от дъждовете и във време на глад нямаше село, което да посрещне непознат с отворени обятия.

* Английска мярка за дължина от 30,48 см. – Бел. ред.

** Английска мярка за дължина от 91,4 см, равна на три фута. – Бел. ред.

Така че през тази сурова година останах. Другите си разправяха истории за сушата – когато в три поредни години нямаше реколта. Тогава бях дете, но дори аз си спомнях трупове на добитъка, измрял от глад, плаващи из прашните полета върху саловетите на собствените си кости. Но това бе десетина години по-рано. *Този път няма да е толкова зле, колкото през годините на сушата*, успокоявахме се един друг ние, сякаш повтарянето на тази мантра щеше да превърне желанието в истина. През следващата пролет внимателно наблюдавахме стръковете в житните поля. Ранната реколта излезе силна, а дългите налети моркови, които изкопахме нея година, бяха повод за подхилване сред по-младите и тийнейджърите. От собствената си градинка успях да събера пълна торба чесън, която занесох на пазара, презърнала я като бебе. Цяла пролет наблюдавах как пшеницата в общите ниви избуява здрава и висока. Лавандулата зад колибата ми гъмжеше от пчели, а вътре лавиците бяха натезжали от храна.

Беше в средата на жътвата, когато дойдоха. Бях го чувствала, ако трябва да съм честна, и то месеци наред. Но в онзи момент го усещах ясно, една внезапна тревога, която така и не успях да обясня на никого, който не е ясновидец. Беше усещане за плавно движение – като облак, преминаващ пред слънцето, или като променящ посоката си вятър. Изправих се, с коса в ръка, и отпратих поглед на юг. В мига, в който долетяха виковете от другия край на селото, вече бягах. Когато виковете се усилиха и шестимата конници се появиха, препускайки пред нас, всички останаха също вече бягаха – не беше необичайно Алфа да правят набези в селищата на Омега и да грабят всичко, което имаше някаква стойност. Ала аз знаех какво преследват. Също

така знаех, че няма особен смисъл да бягам. Знаех, че съм закъсняла с шест месеца да взема под внимание предупреждението на майка ми. Дори когато се промуших под оградата и побягнах с все сила към каменистия край на селото, знаех, че ще ме хванат.

Дори не забавиха ход, за да ме грабнат. Един от тях просто ме вдигна, както си тичах, сякаш изскубна земята изпод краката ми. Изби косата от ръката ми с един удар и ме метна на седлото по корем. Ожесточените ми ритници сякаш само подтикваха коня да препуска още по-бързо. Натискът от друсането върху ребрата и корема ми беше по-болезнен дори от удара, който получих в началото. Силна ръка притискаше гърба ми, усещах приведеното напред тяло на мъжа върху моето, докато пришпорваше коня в галоп. Отворих очи, но бързо ги затворих, когато ме посрещна обърнатата с главата надолу гледка на разровената от препускащи копита земя.

Тъкмо ми се стори, че забавяме ход и посмях да отворя отново очи, усетих настоящия натиск на върха на острие, опряно в гърба ми.

– Имаме заповед да не те убиваме – рече войникът. – Нито дори да те докарваме до безсъзнание – така нареди брат ти. Но въпреки това няма да се поколебаем, ако ни дадеш повод. Ще започна с отсичане на малкия ти пръст и по-добре да ми повярваш – дори няма да спра коня, за да го направя. Ясно ли е, Касандра?

Опитах се да кажа „да“, но успях само да изръмжа, останала без дъх.

Продължихме да яздим. От безкрайното подмятане и висене с главата надолу два пъти повърнах – втория път върху кожения му ботуш, както забелязах с известно задоволство. Той спря, сипейки

ругатни, издърпа ме нагоре, омота ме цялата с въже така, че ръцете ми се оказаха плътно залепени за тялото. Вече седях пред него, а налягането в главата ми започна да отслабва, докато кръвта бавно се връщаше обратно в тялото. Въжето се впиваше в ръцете ми, но поне ме държеше стабилно изправена, здраво обгърната от мъжа зад мен. Пътувахме така през остатъка от деня. На свечеряване, докато мракът се спускаше над хоризонта като примка, спряхме за кратък отдих и слязохме, за да хапнем. Един от мъжете ми предложи хляб, но не успях да поема друго освен няколко глътки вода от манерката – топла и мътна. След това отново ме овързаха, но ме качиха при друг от мъжете, чиято черна брада не спираше да ме бодне по тила. Върху главата ми нахлузиха чувал, но в тъмното това нямаше особено значение.

Усетих града в далечината много преди тропотът на копитата да подскаже, че сме достигнали павиран път. През чувала започнаха да проблясват искрици светлина. Чувствах човешко присъствие около себе си – дори по-силно, отколкото в Хейвън в пазарен ден. Хиляди хора, така предполагах. Пътят ставаше все по-стръмен, колкото повече напредвахме, сега по-бавно и със силен тропот на копита по паважа. После спряхме, а мен ме предадоха със замах в ръцете на друг мъж долу, който ме повлече нанякъде. Трябваша ми няколко минути, за да спра да се препъвам. Спирахме често, докато чакахме да се отключат някакви врати. Всеки път щом тръгнахме, чувах как заключват вратите отново зад нас. Всяко изскърцване на резето, което се връщаше в начална позиция, беше като пореден удар.

Най-сетне ме блъснаха върху някаква мека повърхност. Чух стърженето на метал зад себе си и звука от нож, излизащ от ножница. Преди да успея

дори да извикам, възето около тялото ми се свлече на пода срязано. Усетих нечи ръце около врата си и някой изгърпа рязко чувала от главата ми, а грубото зебло ограска носа ми. Озовах се седнала върху ниско легло в малка стая. Кулия. Нямаше прозорец. Мъжът, който ме развърза, вече заключваше металната врата зад гърба си.

Свита на леглото, с вкуса на кал и повръщано в устата, най-сетне си позволих да заплача. Отчасти за себе си и отчасти за моя близник – за онова, в което се бе превърнал.

глава

2

На следващата сутрин, както обикновено, се събудих от огнени сънища. Месеците минаваха, а миговете след такива сънища бяха единствените, за които бях благодарна да се събудя затворена в килията. Сивотата на стаята, познатата неумолимост на стените бяха пълната противоположност на огромния, чудовищен взрив, който сънувах всяка нощ.

Нямаше писмени свидетелства или картини от взрива. Какъв беше смисълът да се описва или да се изобразява, след като бе връзан във всяка повърхност? Дори сега, повече от четиристотин години след като бе унищожил всичко, все още присъстваше видимо във всяка прекатурена скала, във всяка обгорена равнина и задръстена с пепел река. Във всяко лице. Беше се превърнал в единствената история, която земята бе в състояние да разкаже, та защо бе нужно някой друг да го записва? История, вписана в пепелищата, в костите. Преди взрива, казват, се проповядвало за огъня, за края на света. Самият огън обаче изнесе последното слово и след него нямаше нищо повече.